

Η ΝΕΟΤΗΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

Μετὰ τὸ δέκατον πέμπτον ἔαρ ἀνεφύησαν τὰ ῥόδα τῆς κοιλάδος . . . ὁμοιάσεις, ἄνθος ἀρτιθάλές, τὰ ἰδανικὰ ἐκεῖνα ὄντα, ἅτινα ἀπατηλὸν ὄνειρον μᾶς παριστῶσι κατὰ τὴν ἀναπαυτικὴν ὥραν τῆς νυκτός. Μήπως ἡ ὄρασις μ' ἀπατᾷ; ὦ! ἀφεύκτως τὸ χαριέστατον τοῦτο σχῆμα περικλείει ἀόρατον ἄγγελον, ἠδυνόμενον εἰς τὴν εὐπιστίαν καὶ μόνωσιν . . . καὶ ὅταν σὺ ἀπέλθῃς, θὰ καγχάσῃ σαρδονικῶς διὰ τὴν ἀπελπισίαν μου· φιλτάτη σκιά! Ἐὰν ἡ γῆ δὲν εἶναι διαμονή σου, πέτα περὶ τὴν κλίνην μου· ἔσο σὺ τὸ μόνον τῆς παραφορᾶς αἴτιον μαγευτικοῦ ὀνείρου. . . "Ἀπαντα τὰ ὀνειροπολήματά μου ἀνίπτανται ὡς ἀτμόπλαστοι σκιαί, ἀλλὰ σὺ παμφιλτατόν μοι ἀπέμεινας· ἐλθὲ νὰ σε ποδηγετήσω εἰς τὸν ὠκεανὸν τοῦτον, τὸν καλούμενον βίον, ὃν ἀνάγκη νὰ διαπλεύσῃς πρὶν ἀρμενίσῃς εἰς φιλόξενον ἀκτὴν. Ἴδὲ, ὅσων ὀρμηθῆς, φθάνεις, πλήν αἱ ὁδοὶ εἰσι διάφοροι. Τινὲς μὲν καταφθάνουσι μετὰ τινα βήματα, τινὲς δὲ ἀφ' οὗ τὰς διέλθωσι κατ' ὅλον τὸ μῆκός των. Ἀναγνωρίζετε τὸν φιλοπαίγμονα καὶ ξανθὸν παῖδα ὑπὸ τὴν ἄδολον καὶ μετρίφρονα ταύτην μορφήν τῆς νεάνιδος; ἡ σεμνότης ἔβαψε μὲ τὸ ῥοδῶδες αὐτῆς τὸ κρινόχρυσον πρόσωπόν σου· ἡ ἀτέχνως βοστρυχισθεῖσα κόμη σου περικυκλοῖ

έντελέστερον τὴν κανονικότητα τῆς μορφῆς σου. "Ότε Ξαυ-
 μασμοῦ βλέμμα συναντᾶται μετὰ τοῦ ἰδικοῦ σου, χαρίεσσα
 συστολή διαδέχεται τὴν εἰσέτι νηπιώδη ἀβουλίαν. Δὲν πά-
 σχεις νὰ ἐφελκύσης ἐπὶ σοῦ τὴν προσοχὴν δειλίας ἔνεκα,
 χαίρεις ὅμως ὅταν ἐπαινέσουν ὅσα σοι προεῖπε τὸ κάτοπτρόν
 σου. Φοβοῦ τὴν ἀπάτην τῆς κενοδοξίας· πολλάκις ἡ Ξωπευ-
 δεῖσα φιλαυτία ἐξώκειλεν εἰς φιλαρέσκειαν, καὶ αὕτη εἶναι
 ὀλισθηρὰ· ἐν ἀγνοίᾳ εὐρίσκειται τις πλησίον τῆς ἀβύσσου, καὶ
 ἐνίοτε ἡ ὀπισθοδρόμησις καθίσταται ἀδύνατος . . . Ἐνδυμοῦ
 ὅτι αἱ φιλόκαλοι ἀδολεσχίαι εἰσὶ δειλεάσματα τεκταινόμενα
 κατὰ τῆς ἀπειρίας σου, καὶ ἔτι παίγνια μᾶλλον εἰσὶν ἢ
 ἐκμυστηρεύσεις τῆς καρδίας.

Προασπίσου κατὰ τῆς φυσικῆς ἀγαθότητος τοῦ φύλου
 σου· ἐνίοτε ἡ πρώτη βαθμὶς τῆς πτώσεως τῆς γυναικὸς εἶναι
 ἡ εὐσπλαγγνία. Ἄρέσκεσθε νὰ παρηγορῆτε τὸν δεινοπαθοῦντα,
 τὰ δάκρυά του ἐφελκύνουν τὰ ὑμέτερα, γεννᾶται μεταξὺ σας
 γλυκεῖα συμπάθεια, συσχετίζεσθε· φιλικαὶ ἐκμυστηρεύσεις,
 συνάφεια ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων σᾶς συνδέουσιν ἀδιαρρήκτοις,
 ὡς νομίζετε, δεσμοῖς· ὁ ἔρωξ, τοῦ ὁποίου καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα
 συγκεχυμένως πως γνωρίζετε, ἐνδύεται τὴν προσωπίδα τῆς
 φιλίας, ἥτις φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ βᾶσις τῆς ἀδόλου εἰς τὴν
 ψυχὴν σας εὐτυχίας κατὰ τὰς Ξείας ἐκείνας στιγμάς, καθ' ἃς
 ἡ διάνοιά σας συνταυτίζεται μετὰ τῆς τοῦ φίλου, ἵνα σᾶς
 ὠθήσῃ εἰς τὴν φθοράν του . . .

"Όσον, εἰὰν ἐξέλθῃς, ὡς ἐξέλθῃς ἄνευ πτερύγων . . ἄγγελος
 πεπτωκώς! . . Μὴ προσάπτῃς μῶμον εἰς τὸν ἔρωτα, διότι
 πῶς ἄλλως ἠδύνατο νὰ σε πλησιάσῃ; κατὰ πόσον ὁ γάμος
 ὑπείκει εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως, συνδέων ἐνίοτε δύο ὄντα
 πάντῃ διάφορα ἠθικῆς καὶ φύσεως, ἢ εἰὰν ἡ καθιέρωσις

αὕτη ἦναι τῶν ἀνθρώπων, συντείνουσα εἰς στερέωσιν καὶ παγίωσιν τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν, σκέφθητι μόνον τὰς ὑποχρεώσεις τῶν καθηκόντων σου, σκέφθητι ὅτι ἀδιάρρηκτος κρίκος μέλλει νὰ σε ἀλυσοδέσῃ.

Δυστυχής! ἀνάγκη νὰ ἔρπης, ἄνευ ἐλπίδος ν' ἀποτινάξῃς τὸν ζυγόν· εἶναι βάσανος ψυχοφθόρος ἢ συζυγία μετὰ ὄντος, οὔτινος ὁ ἔρωσ κατήντησε μῖσος . . . εἶναι πολυχρόνιος ἀγωνία τελευτῶσα μόνον μετὰ θάνατον . . . ἔχεις δίκαιον, ἀλλὰ πρέπει νὰ κλίνῃς γόνυ . . . οὔτω διατάττει τὸ καθῆκον.

Εὐτυχής! τὸ βάρος τοῦ βίου καθίσταται ἐλαφρότερον· ἢ πρὸς ἀλλήλους πίστις σας ἀποδεικνύει τὴν πρὸς ἀλλήλους ὑπόληψιν· γλυκεῖα συμπάθεια, ἐρρίζωμένη εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῶν καρδιῶν σας, διεδέχθη τὸν στιγμιαῖον ἐκεῖνον φλογερὸν πυρετόν· ἢ μόνη σας λύπη προέρχεται ἀπὸ τὸν φόβον, μήπως διαφθαρῇ ἢ ἀνῆνῇ ἄλυσις, ἣτις σᾶς συμπλέκει, καὶ προσεύχεσθε συνεχῶς, ὅπως ἢ αὕτη ἐκπνοὴ συνευοδῶσῃ τὰς ψυχὰς σας.

Νέα κόρη! διὰ τελευταίαν φορὰν λάβε τὰς συμβουλὰς τῆς φιλίας· αὔριον ἢ παρθένος θ' ἀποδώσῃ τὸν φόρον τῆς φύσεως· θέλεις διέλθῃς ἄλλο στάδιον· ἀκόμη σήμερον δύναμαι νὰ κατοπτεύσω τὴν χαρίεσσαν ἐκείνην ἀνησυχίαν τῶν ὀφθαλμῶν σου· συγκινήσεις σείουσαι τὸ στῆθος σου, τὸν πότον ἐκουσίου παρακμῆς, τὰ πάντα μαρτυροῦσι τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν σου . . . ἅ! συγχώρησόν μοι νὰ ἐποφθαλμιῶ τὴν μέσῃν τοῦ συζύγου σου . . .

Ἐκαλλωπίστῃς· ὁ παρθενικὸς στέφανος ἔστειψε τὸ ὠραῖον μέτωπόν σου, εἶναι ὁ στέφανος τῆς ἀγνότητος· ἐπὶ τοῦ στήθους προσηλώθη ἢ ἀνθοδέσμη, ἔμβλημα τῆς ἀσωότητός σου· τὰ ἀνθοκάρηνα σείονται ὑπὸ τὰ περίφοβα καρδιοκτυπήματά

σου· ὁ πολύπτυχος πέπλος περιελίσσων σε διαγράφει τὸ χαριέστατον σῶμά σου. Μοὶ φαίνεσαι καθάρωλευκος, ὡς θεῖον ὄν. Σ' ἐκλαμβάνει τις ὡς ἀτμόπλαστον θεότητα, καταπαύουσιν τὴν δίψαν τῆς ἀπὸ κάλυκος κρίνου πλήρους πρωϊνῆς δρόσου. Ἡ γῆ ἢ ὁ οὐρανὸς ὑπῆρξε κοιτίς σου;

Εὐρίσκεσαι εἰς τὴν γαμήλιον τράπεζαν· παρὰ σὲ ἴσταται ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἔκλεξας ὑποστήριγμα καὶ προστάτην σου. Ἀναμιμνήσκου πάντοτε τὴν μεγαλοπρεπῆ ταύτην ἱεροπραξίαν· τὸ πεπρωμένον ἐκεῖνο **ΝΑΙ** παρέβαλε φραγμὸν αἰώνιον μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ κόσμου· ἀπὸ τοῦδε ὁ βίος σου ἀφιερῶσθαι εἰς τὸν σύζυγόν σου, εἰς οὐδὲν ἄλλο ὁ νοῦς σου ἄς μὴ ἐνασχολῆται παρὰ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἱερῶν τούτων χρεῶν· ἐνώπιον τοῦ ὑψίστου ἀνεδέχθης τὰ ὑψηλὰ ταῦτα καὶ γενναῖα καθήκοντα, τὸν ἀξιοσέβαστον τίτλον συζύγου καὶ μητρός.

Τὸ ἄρμα τῆς σιγαλῆς νυκτὸς προβαίνει ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ κυανοῦς θόλος καταστίλβει, οἱ ἀστέρες συνεπυκνώθησαν περὶ τὴν σελήνην ὡς τόσα ἄνθη διεσπαρμένα ἐπὶ τάπητος χλόης. Ὁ χορὸς ἐπεραιώθη, οἱ ἁρμονικοὶ ἤχοι παραφόρου βάλς ἐλαττοῦνται βαθμηδὸν καὶ προανακρούουν τὸ ἀνακλητήριον· σεῖς δέ, εὐτυχεῖς σύζυγοι, πρὸ πολλοῦ ἀπήλθετε . . . καὶ ἤδη ἀπόκρυφοι σκιαὶ σᾶς περικαλύπτουν. (Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)